

מעין בקצה הקשת

מאת קאמי רוטונדו
ציורים ליוויו בואר

התמונה, יחד עם חסידה, טירות, גשרים ושמשות אחדות.

הצייר הוציא קצת כסף מכיסו "זה צריך להספיק לכם לזמן מה" אמר, טבל את המכחול בצבע והמשיך לצייר. אלא שהילדים סיפרו לו על מותה של אמם ועל חיפושיהם אחרי עבודה. הצייר חשב רגע ואז אמר "טוב, ילדים. בעצם תוכלו להישאר בביתי, ללכת לבית הספר בבוקר ואחר הצהריים תעזרו לי לצייר."

בכפר קרוב לעיר גדולה חיו שני ילדים עם אמם, בן, שרק התחיל ללכת לבית הספר ואחותו גדולה יותר. יום אחד אמא חלתה, נשכבה ולא קמה יותר. הילדים נאלצו לעזוב את בית הספר, ללכת ולחפש עבודה כדי להתקיים. הם ארזו קצת חפצים, בגדים וספרים ויצאו העירה. הלכו ברחובות בין בנינים גבוהים וחיפשו מקום עבודה אך איש

לא היה מוכן להעסיק אותם. בסוף נכנסו במקרה לסטודיו של צייר. שם מצאו כן-ציור גדול ומישהו שישב אחריו. הילדים חשבו שהאיש אפילו לא הרגיש בהם. הם הלכו לאט בכוון הכן כשפתאום נשמעה קריאה "עמדו! אל תזוזו!" הילדים נעמדו דום ונשארו כך די הרבה זמן, עד שמאחורי כן-ציור הופיעה יד שסימנה להם להתקרב. הם הלכו לאט אל הצייר והופתעו לראות את עצמם על

וחולני. אבל אז הילדה לקחה ציורים רבים והתחילה לנסוע לארצות שונות, שם הצליחה למכור את הציורים בכסף רב.

היא חזרה עם ארגז מלא כסף. זה הבריא את הצייר, שביקש מהילדים סליחה על כך שהתייחס אליהם לא יפה. ואז שאל אותם, אמרו ילדים יקרים, מה המשאלה הגדולה ביותר שלכם?"

בלי לחשוב שניהם ענו יחד "לראות את אמא שלנו." "כן, זה יהיה קשה" אמר הצייר "אבל לא בלתי אפשרי." הילד הקטן קפץ משמחה כששמע זאת וקרא "אודה לך על כך במשך כל חיי!"

והילדים נשארו אצל הצייר והתחילו ללמוד אצלו לצייר. אבל למרות שאהבו את מלאכת הציור הם לא ידעו

להתאים טוב את הגוונים השונים של כחול וצהוב, וציוריהם נראו מאוד לא יפה. הצייר היה מתרגז, ניגב את המכחולים שלו על בגדי הילדים, כך שהם הלכו תמיד בבגדים מוכתמים בצבעים שונים.

ויותר גרוע. כשהצייר התרגז מאוד הוא צייר גם על פניהם של הילדים, והוסיף להם שפמים תחת האפים

וכתמים על לחיים. וכשהילדים הלכו ברחובות, עוברים ושבים היו נעצרים וצוחקים מהם.

לציורים של הצייר לא היה ביקוש רב והוא נעשה עני

לכם להגיע לעיר השמיים.

עכשיו הכל תלוי בכם" המשיך הצייר "איש לא יוכל לעזור לכם בעיר השמיים. אליכם יהי לעבור על גשר הקשת בענן. תלכו שם בזהירות, כי הקשת עלולה להתפרק בכל רגע!"

למחרת הילדים קמו מוקדם. הילדה לבשה את בגדי הכפר שהביאה אתה, כי אלה היו לה נוחים ביותר. היא

קשרה את המטפחת על ראשה, לקחה את ידו של אחיה הקטן, שלבש חולצה לבנה נקייה, ויצאו ביחד. בחוץ השמיים היו מעוננים וכהים.

"ילדי, אני מזהיר אתך שהדבר לא יעשה אתך מאושר, כפי שאתה חושב."

אבל הילד ענה מיד "זה לא חשוב, אם רק תוכל לעשות זאת!"

הביט הצייר על פניהם של הילדים ואמר "טוב! נעשה כך!"

הוא טבל את מכחולו בצבע, הוריד מטפחת מראשה של הילדה, צייר כוכב זהוב על מצחה וקשר לה שוב את המטפחת.

"תלכו למעין שבקצה הקשת בענן!" אמר "לכו בכוון

השמש העולה, צאו מהעיר, לכו דרך השדה שבו צומחות פעמוניות כחולות. כך תגיעו לגבול המדינה. שומרים חמורי פנים עומדים שם וימנעו מכם לעבור. זה תפקידם ואסור להם לתת לאיש מעבר מעל הגבול. אבל את תראי להם את הכוכב שעל המצח שלך והם יאפשרו

לפלדה, שכיוונו אליהם חניתות.

הילדים נבהלו והילד הקטן נדבק לחזה אחותו ותוך כדי כך משך את המטפחת מראשה. כשהשומרים התכופפו מעליהם ראו את הכוכב שעל מצחה של הילדה. הם הורידו את החניתות ונתנו לילדים לעבור.

הילדים נכנסו לעיר והלכו בין המוני בני אדם שנראו כמו אנשים רגילים. רק בגדיהם היו שונים ופניהם שקטים ונעימים. האנשים הביטו בהשתוממות הל

זוג הילדים, בעלי פנים עייפים ומוטרדים.

הילדים עצרו והביטו סביבם. זו הייתה עיר עתיקה מאוד, מרוצפת בלוחות אבן צהובים ומבריקים, נושאים סימני דריכה של אלפי רגליים. למעשה היה זה מבצר, מוגן סביב בקיר עבה עם אשנבי ירי ומגדלי שמירה. בתוך העיר מפוזרים היו בתי אחוזה מפוארים.

הילדים עזבו את העיר, הלכו בכיוון השמש העולה, עברו בשדות שעליהם צמחו פעמוניות כחולות. הם הלכו כך במשך יומיים, ביום ובלילה, בלי לעצור. ואז, בלי להרגיש בכך, התחילו לעלות על עננים נמוכים שבקו האופק. הם עדיין חשבו שהולכים על הקרקע, והשינוי היחיד היה בנוף שסביבם. הם

ראו עשבים מוזרים ועדיין חיפשו את הפעמוניות הכחולות שנראו על העננים הלבנים והאפורים. פה ושם, בין העננים, יכלו לראות את האדמה, כאילו זה עולם אחר, עשוי קוים וציורים משונים. הם הלכו זמן רב עד שצלליות של בנינים ומגדלים של עיר השמיים הופיעו באופק. הצלליות גדלו והפכו לחומות וצריחים של ממש. הם הגיעו לשער העיר ושם עצרו אותם ארבע שומרים בעלי פנים מוזרות, דומות

ואז הילד ראה חסידה העומדת לפני פונדק. תחילה הוא חשב שהציפור עשויה מחמר, כמו אגרטלים שעמדו לידה, אך הציפור זזה, והילד העז לשאול. "גברת חסידה, אולי ידוע לך איפה נמצא מעין הקשת בענן?" החסידה הביטה עליו והתחילה לדבר "המעין הוא

בטירה שעל שיערה מצוייר מעין. תוכל למצוא את הטירה אם תשים לב לעיניים שתחת שולי הגגות." היא עפה ונעמדה על רגל אחת על ארובה גבוהה של אחד הבניינים. הילדים הבינו שימצאו את המקום הנכון כשהחלונות הקטנים של אותו הבית יתחילו למצמץ, לפתוח ולסגור תריסים שלהם.

בין הבתים עברו שדרות רחבות שבהן יכול היה לעבור רכב, אך היו גם סמטאות כה צרות שהתושבים משני צדי הרחוב יכלו ללחוץ ידיים. רחובות אחדים הובילו לכיכרות עם מזרקות במרכזם, ומשם התושבים שאבו מים. תחת שולי הגגות הבתים נראו חלונות קטנים דומים לעיני אדם ולילדים דמו לפעמים שחלונות אלה ממצמצים. על הגגות בנו קניהן חסידות שישבו שם במשפחות בני ארבע או חמש, מקשקשות ביניהן וצופות באנשים למטה. הילדים רצו לשאול על המעין שבקצה הקשת, אז לא העזו לעשות זאת. כשבסוף שאלו אישה אחת, היא ענתה בשפה זרה ולא מובנת.

"גם לי נדמה כך" ענתה הילדה "עלינו לא לקבל כל עזרה. נמשיך לחפש, אפילו אם נמות."
וכך הם המשיכו בלי לספור ימים, לילות או שבועות. אבל יום אחד הילד, מתוך עייפות, נשען על שער אחד הבתים. כשהתחיל ללכת שוב אחותו ראתה כי על גב החולצה שלו התלכלך בסיד אדום ולבן, והלכלוך הוא כמו ציור של מעין.
בכוחות האחרונים הילדים התחילו לדפוק על השער. דרך פתח בשער ראו אישה זקנה, לבושה שחורות, שבאה מהחצר הפנימית. היא הלכה לאט ונדמה היה שהיא לא מתקדמת בכלל.

הילדים המשיכו בדרכם בעיר, בלי לחשוב על עייפות או רעב, כי חשבו כל הזמן איך למצוא את אמם. החסידה הלכה בעקבותיהם, מדי פעם הופיעה על אחד הבניינים עומדת על רגל אחת וממלמלת להם "אל תעצרו! אל תעצרו!"
לרחובות בעיר לא היו

שמות וילדים נראה לפעמים שהם הולכים כל הזמן במעגל. עוברים ושבים ברחובות הביטו עליהם ברחמנות ומדי פעם אישה כלשהי קראה להם "כנסו אלי, יקיריי, אאכיל אתכם ותוכלו לנוח." אך הם ראו שהחסידה המלווה אותם נראית מודאגת ותחושה משונה מנעה מהם לקבל את ההזמנה.
"את יודעת" אמר פעם הילד לאחותו "נדמה לי שתושבי העיר באו כמונו לחפש את המעין. הם לא יכלו למצוא אותו ונשארו כאן לתמיד."

דג מעומק המעין ונפנף בזנבו.
הילדים שאבו מים בכד חמר, שתו מהם וכל העייפות שלהם פגה. הם אפילו נעשו יותר יפים ונחמדים מאשר קודם. הם גם שטפו את עיניהם במים ואז הכל סביב קיבל צבעים נהדרים. האישה הזקנה הפכה לנערה לבושה בירוק ובעלת שערות אדומות כמו אש! היא הביאה להם בגדים נקיים, ועזרה ללבוש לילדה שמלה

בצבע זהב ולילד חליפה כחולה.
אז עלתה אתם למגדל הטירה ומשם יכלו לראות את העיר שרחובותיה תעו זמן כה רב. קירות העיר היו ירוקים וגגות בגוונים מרחיבי עין. מגדלי הטירות והארמונות של העיר קשורים היו בגשרים דקיקים של קשתות בכל הצבעים.

כשהגיעה בסוף, חיפשה זמן רב בכיסים שלה עד שהוציאה מפתח ברזל גדול, פתחה את השער והזמינה אותם פנימה. רצפת החצר מרוצפת הייתה הלוחות צהובים. האישה הובילה את הילדים לאולם שבבניין, שם ראו שולחן עגול שתפס כמעט את האולם

כולו, וגם כורסאות עתיקות אחדות.

הילדים התיישבו לשולחן וגם החסידה שליוותה אותם הצטרפה אליהם. האישה הזקנה סיפרה להם על עיר השמיים ואחר כך שאלה על המקום שממנו באו, ומה הם מחפשים.

הילדים סיפרו לה והיא הביאה להם צלחות מלאות אוכל ופרי ולחסידה הגישה כד עמוק מלא רימונים. אחרי שכולם אכלו לשובע והודו לה ראו להפתעתם שהצלחות והכדים צפים על מים. זה היה באמת מעין הקשת. אחרי שהאישה הורידה מהמים את הכלים הופיע אפילו

מאשר עיר השמיים. קירות העיר היו עשויים גבישים שקופים, שאור השמש שיחק בהם. הם נסעו עם אמא ברכבת עשויה פסיפס אדום וכחול ואחר כך שיחקו בכדור כחול שעף גבוה, עד השמיים. ברגע מסוים אמא זרקה את הכדור כל כך גבוה שהוא נשאר שם למעלה, והילדים ראו כי הוא הפך לשמש.

מהמגדל שעליו מצאו את עצמם הוביל גשר מקשת צבעונית כלפי השמיים הכחולים. הילדים נפרדו מהנערה בירוק והתחילו ללכת בגשר. הם נזכרו באזהרות של הצייר והלכו בזהירות. הקשת תחילה עלתה כלפי מעלה, אחר כך לרדת והם רצו במדרון כחול

ואדום. ואז בקצה הקשת ראו אישה שהקיפה בזרועותיה את הקשת כולה, ושלא הייתה אחרת אלא אמא שלהם. היא חיבקה אותם לחזה וכשעזבה אותם ראו כי היא גבוהה מאוד, דקה ושברירית, בעלת שער ארוך חום עם גווני זהב. אמא אחזה בידיהם והובילה אותם לעיר עוד יותר יפה

התרוממו מעל הדשא כאילו נצבעו במכחולים עבים.
בכל רחובות של עיר הקשת עבדו ציירים שקישטו את
החומות או חלונות הבתים. ציירים גם צבעו את קירותיו
הלבנים של מבצר עתיק.
בלילות ישנו הילדים על מיטות של עננים, בחדרים מלאי
צעצועים.
יום אחד ישבו שלושתם על רצפת החדר והתחילו לשים
קוביות אלא על אלה, כאילו בונים בתים ומגדלים.

המבנים שעשו נעשו גדולים יותר ויותר כך שהם יכלו
כבר לרוץ במדרגות ולהציץ לאולמות. וכשהילדים רצו
בכל המבנים האלה הרגישו פתאום שאמא כבר לא
נמצאת לידם.

אחרי כן הם הגיעו לשדה שחרשו אותו לא מזמן, ונצבע
במכחולים גדולים באלפי צבעים של אדום, ירוק, כהה,
צהוב וסגול.

הם הלכו בשדה והסתכלו על פרות שרעו שם, בעלות
כתמים שחורים, לבנים וסגולים. שמנונית שעל הארץ
זרחה חזק והחליפה צבעים כשהלכו והביטו עליה
מכיוונים שונים. אך לא דבק בהם כל לכלוך כי כל צבע
שנפל עליהם החליק ונעלם באדמה.

הם ישבו גם על דשא ירוק וטרי, וסביבם עלו מהאדמה
פרחים זהובים, אדומים וסגולים. ענני אבקת פרחים

הם קראו לה וחיפשו אותה, אך לא מצאו אותה יותר.
המפגש הסתיים. הטירות התחילו לרעוד ולהתמוטט
ושני הילדים רצו בין קירות האלגביש הנופלים ברעש
איום.

הם התחילו לרוץ על הקשת המובילה אל הארץ,
ופתאום ראו שהחסידה עפה לידם. וכשעברו בין עננים
הקשת התחילה לרעוד חזק ולהתפרק לחתיכות. הם לא
יכלו כבר ללכת עליה והתחילו לפול יחד עם חלקי
הקשת.

לא נפלו על הארץ. החסידה הרימה אותם על כנפיה
והניחה בשלום על הקרקע.
הם חזרו לצייר שאצלו עבדו קודם. הוא עדיין ישב
מוסתר אחורי כן-הציור שלו והחסידה ישבה למעלה על
הכן.

